

znáti výsledky projednání pozůstalosti, jest pro otázku, zda obstarala pohřeb zemřelého »na vlastní útraty« ve smyslu § 91 zák. č. 76/1922 Sb. zcela nerozhodna, neboť rozhodujícím jest, zda to, co musela platiti, došlo úhrady ve jmění pozůstalostním st-lce případlém. Jak bylo vysloveno a odůvodněno již nálezem tohoto soudu Boh. A 6201/27, hradí »ze svého« útraty pohřbu jen takový dědic, jehož majetek se hrazením útrat těch trvale o tyto útraty zmenšil, aniž se mu dostalo úhrady z majetku osoby zemřelé. Jinými slovy »ze svého« nehradí útrat, resp. »na vlastní útraty« neobstaral pohřeb dědic, který po zemřelém jako dědic neb odkazovník dostane částku těmito útratám se rovnající nebo útraty ony převyšující.

Na názoru v cit. nál. uvedeném setrvává nss i v daném případě a odkazuje podle § 44 jedn. ř. na bližší odůvodnění onoho nálezu. Na věci nic nemění, že cit. nálež týkal se úmrtného po učiteli národní školy podle § 32 zák. č. 274/1919 Sb., kdežto v daném případě jedná se o úmrtné po vojenském gážistovi podle § 91 zák. č. 76/1922 Sb., protože ustanovení obou zákonů se podstatně od sebe nijak neliší a dlužno proto pojmy v nich použité také stejně vykládati. Vždyť pojmem »na vlastní útraty« v § 91 nechtěl zák. č. 76/1922 Sb. nic jiného vyjádřiti, než co v příčině té normovalo zákonodárství pro civilní zaměstnance státní v § 65 odst. 2 a 3 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. slovy: »z vlastních prostředků«, nebo co vyjádřeno v zák. č. 274/1919 Sb. v příčině učitelů škol národních výrazem: »ze svého«, jak potvrzuje i dův. zpráva k vlád. návrhu zák. č. 76/1922 Sb., č. tisku 2424/1922 posl. sněm. N. S., uvádějíc k § 91, že »výplata úmrtného upravena podle dosud platných zásad a v souladu s ustanoveními platnými pro civilní státní zaměstnance« (srov. též Budw. A 11.061/15). Z toho vyplývá, že názor stížnosti, že st-lka hradila výlohy pohřbu svého otce »ze svého«, resp. »na vlastní útraty«, ač se jí dědictvím po otci dostalo jmění převyšujícího útraty pohřební, jest mylný. Bylo proto stížnost pro její bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 12.207.

Samospráva obecní: * Byla-li nezákonným způsobem předsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z jednotného převodu dvou nemovitostí, ač převod jedné z nich dávce nepodléhá, vypočítává se dávka, kterou je straně vrátiti, tak, že se z původní předsané dávky odečte dávka, která by při samostatném předpisu připadla na převod dávce podrobený.

(Nález ze dne 12. prosince 1935 č. 20.139/35.)

V ě c: Robert P. v B. (adv. Dr. Antonín Kulhánek z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem tohoto soudu ze 6. dubna 1933 č. 6095/33 (Boh. A 10.479/33) bylo vysloveno, že převod parcely č. 2777 v B.

s domem na ní postaveným jest osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V důsledku tohoto nálezu vyřkl žal. úřad nař. rozhodnutím, že město jest povinno ze zaplacené již dávky v úhrnné částce 32.526 Kč 18 h, vyměřené z převodu parcel č. 2777 a 2778 smlouvou trhovou z 8. září 1923, vrátiti částku 13.045 Kč, kteráž připadá na převod parcely č. 2777. Tuto částku stanovil žal. úřad podle poměru plošné výměry parcely č. 2777 k celkové plošné výměře obou parcel společně zcizených.

Stížnost do tohoto rozhodnutí namítá, že částka, kterou jest vrátiti, měla býti vypočtena nikoli na základě plošné výměry parcely č. 2777, nýbrž tím způsobem, že se zjistí přírůstek hodnoty parcely č. 2778 a dávka na převod této parcely připadající, a tato částka se odečte od částky, která na dávku vyměřenou z obou parcel byla zaplacená.

Stížnosti nutno přisvědčiti. Nař. rozhodnutí samo jako nesporné zjišťuje, že předmětem převodu byly dva pozemky, a to pozemek č. parc. 2777, na kterém stál již v době převodu dům č. 10/c, a pozemek č. parc. 2778, který je zahradou. Když výše uvedeným nálezem nss-u bylo definitivně vysloveno, že převod parcely č. 2777 dávce nepodléhá, podává se z toho logicky již samo sebou, že nutno k tomuto převodu při výměře dávky hleděti tak, jako by se vůbec nebyl stal, a že možno stranu zatížit jenom takovou dávkou, která připadá na převod parcely dávce podrobený. Poněvadž však základem vyměření dávky je přírůstek hodnoty nemovitosti, plyne z toho, co uvedeno, že nutno vypočísti dávku, která by při samostatném vyměření byla připadla na převod dávce podrobený, tedy v daném případě na převod parcely č. 2778, podle přírůstku hodnoty u této parcely zjištěného, tuto dávku pak odečísti od částky, která stranou byla úhrnně zaplacená, a zbytek straně vrátiti. Výpočet částky, kterou jest straně vrátiti, podle poměru plošné výměry parcely osvobozené postrádá všelikého podkladu v dávkových pravidlech. Bylo proto nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 12.208.

Pojištění sociální: I. Tichý společník (podle obch. zák. č. 1/1863 ř. z.) veřejné společnosti není spolupodnikatelem ve smyslu § 8 zák. č. 221/24 Sb. — II. »Spolupodnikatelství« ve smyslu § 8 odst. 2 a § 170 odst. 1 zák. č. 221/24 Sb. nemůže býti ani pouhým faktickým vykonáváním určité činnosti, ani poměrem mandátním, zaměstnaneckým a pod.

(Nález ze dne 13. prosince 1935 č. 20.222/35.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 11.887/35, Budw. A 10.985.

Věc: Dr. Jan Č. v P. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. okresní nemoc. pojišťovnu v J. adv. JUDr. František Kraus z Prahy) o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.